

EEN HELE TOUR

SUSAN
MALLERY

Een hele
tour

Vertaling Yvon Koelman

HarperCollins

© 2010 Susan Macias Redmond
Oorspronkelijke titel: *Chasing Perfect*
Vertaling: Yvon Koelman
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Omslagbeeld: Annette Shaff
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1280 3
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Charity Jones hield van een rampenfilm op zijn tijd, maar wat haar betreft hoefde zoiets niet in het echt te gebeuren.

Het onmiskenbare geluid van kortsluiting klonk door de vergaderzaal van het stadhuis, en vervolgens rook ze een doordringende schroeilucht. Toen ze een klein rookpluimpje uit haar laptop zag opstijgen, wist ze dat ze haar presentatie, waaraan ze nog tot diep in de nacht had zitten werken, verder wel kon vergeten. En dat alles meteen op de eerste werkdag van haar nieuwe baan...

Ze haalde diep adem om een paniekaanval af te wenden. Het was zelfs het eerste uur van haar allereerste werkdag. Bestond er dan echt geen mededogen in het universum?

Kennelijk niet. Ze wierp een meewarige blik op haar laptop, die nog nasmeulde, en richtte zich toen tot het gezelschap dat rond de vergadertafel zat. Het tienkoppige bestuur van de Fool's Gold-campus van de Universiteit van Californië keek bepaald niet blij – en geen wonder. Met de vorige stadsplanner was een jaar lang gesprekken gevoerd over de nieuwe onderzoeksfaciliteit, maar tot een contract had al dat gepraat niet geleid. Aan haar nu de taak om de besprekingen nieuw leven in te blazen, wat uiteindelijk moest resulteren in een contract.

Ze hadden vast last van de onaangename geur die de vergader ruimte vulde, dacht ze, toen verschillende bestuursleden ongemakkelijk heen en weer schoven in hun stoelen.

‘Het lijkt me dat we de bespreking nog maar even moeten uitstellen,’ zei Mr. Berman, een lange man met grijzend haar en een

bril. ‘Tot het moment dat u zich een beetje beter hebt kunnen voorbereiden,’ voegde hij eraan toe met een veelbetekenende blik op haar computer.

Charity glimlachte, al zou ze liever met de boel zijn gaan smijten. Krijg nou wat, dacht ze. Alsof ze zich niet goed had voorbereid! Ze mocht dan nieuw zijn, maar toen ze twee weken geleden de functie van stadsplanner accepteerde, was ze onmiddellijk begonnen met het voorbereiden van deze presentatie. Ze wist precies wat de wensen van de universiteit waren en ook wat de stad hun kon bieden. Ze was nieuw, maar ze was verdraaid goed in haar werk.

Haar opdrachtgever, de burgemeester van Fool’s Gold, had haar gewaarschuwd voor dit stelletje. Ze had zelfs aangeboden om de bespreking te verzetten, maar dat was Charity’s eer te na. Ze zou wel even laten zien dat zij wel in staat was om dit varkentje te wassen.

‘Ach, waarom zouden we dat doen?’ vroeg ze met een stralende glimlach. ‘We zijn er nu toch allemaal. Laten we het gewoon op de ouderwetse manier doen.’

Al pratend had ze de stekker van haar laptop uit het stopcontact getrokken, en ze zette hem vervolgens op de gang. Het hele gebouw zou straks waarschijnlijk vergeven zijn van die akelige walm, maar dat was dan jammer. Haar voordracht had nu gewoon even voorrang. Ze was vastbesloten om meteen de eerste dag spijkers met koppen te slaan, en ze was dan ook niet van plan om het pand te verlaten zonder die felbegeerde handtekening van het bestuur onder het voorstel dat ze kwam presenteren.

Terug in de vergaderzaal liep ze meteen door naar het whiteboard en pakte een dikke blauwe viltstift. ‘Laat ik beginnen met op te schrijven hoe ik het zie,’ zei ze, terwijl ze het cijfer één op-

schreef en het omcirkelde. ‘Dit zijn volgens mij de drie punten waarover we het met elkaar eens moeten zien te worden.’ Ze somde ze al schrijvend op. ‘Eén: de periode van de pacht; twee: het gebouw zelf. En ten slotte de nieuwe bewegwijzering.’

Ze draaide zich om naar de groep keurig in het pak gestoken heren. ‘Kan iedereen zich hierin vinden?’ vroeg ze.

Alle aanwezigen keken afwachtend naar Mr. Berman, die langzaam knikte.

‘Mooi.’ Charity was er nog steeds niet achter waarom de onderhandelingen tot nu toe zo moeizaam waren verlopen. Ze had de notulen van het afgelopen jaar een paar keer doorgespit, en ze had er zelfs de burgemeester het afgelopen weekend nog over aangeklampt. Maar het was en bleef haar een raadsel wat nu telkens het grote struikelblok was geweest. Blijkbaar woog het eigen gelijk voor haar voorganger zwaarder dan het binnenhalen van een onderzoeksfaciliteit. De opdracht die burgemeester Marsha Tilson Charity gaf toen ze haar deze baan aanbood, was echter meer dan duidelijk: zorg voor nieuwe werkgelegenheid in Fool’s Gold en laat er geen gras over groeien.

‘Dit is wat ik te bieden heb,’ hernam ze, terwijl ze achter het eerste rijtje een tweede kolom tekende. Stapsgewijs behandelde ze de problemen met de bijbehorende oplossingen. Nadat ze uitgesproken was, bleef ze nog een paar seconden naar het whiteboard kijken alvorens zich naar het gezelschap om te draaien.

De leden van het bestuur keken opnieuw naar hun voorzitter.

‘Dit klinkt niet slecht,’ begon Mr. Berman.

Niet slecht? Het was een goed voorstel. Meer dan goed zelfs. Een betere overeenkomst kon hij niet wensen! Hij had op ieder punt zijn zin gekregen.

‘Ik zie echter nog één probleem,’ zei Mr. Berman.

‘En dat is?’ vroeg Charity.

‘Een kleine anderhalve hectare grond in het grensgebied tussen dit district en het volgende,’ zei iemand vanuit de deuropening.

Charity draaide zich en zag een lange man met blond haar de vergaderruimte binnenkomen. Hij was knap, bijna te knap zelfs. Zijn soepele, gracieuze manier van bewegen maakte dat ze zich acuut een hork voelde. Hij kwam haar ergens bekend voor, maar ze was er zeker van dat ze hem nog nooit eerder ontmoet had.

Hij lachte haar in het voorbijgaan toe. Het was een nauwelijks merkbare glimlach, maar ze was meteen verkocht. Wie was deze man?

‘Bernie,’ zei de onbekende man, terwijl hij zich glimlachend tot de voorzitter wendde. ‘Ik had al gehoord dat je in de stad was. Waarom heb je me niet gebeld om even samen ergens wat te gaan eten?’

‘Ach, ik ging ervan uit dat je je handen wel vol zou hebben aan je laatste verovering,’ zei Mr. Berman.

De blonde god haalde zijn schouders op. ‘Voor iemand van de universiteit heb ik altijd tijd. Hallo, Sharon. Dag, Martin.’ Nadat hij de anderen de hand had geschud, richtte hij zich weer tot Charity.

‘Neem me niet kwalijk dat ik je onderbreek. Ik twijfel er geen moment aan dat je onder andere omstandigheden moeiteloos een oplossing voor dit probleem zou hebben bedacht. Maar de reden dat er nog steeds geen spijkers met koppen zijn geslagen zit hem niet in de huurvoorwaarden of de bewegwijzering.’

Hij kwam op haar toe en nam de viltstift uit haar hand. ‘Het gaat om de anderhalve hectare grond die de universiteit ter beschikking gesteld wordt door een zeer welgestelde familie, van

wie al vele generaties aan deze universiteit zijn afgestudeerd. Ze willen graag hun naam op het gebouw, en daar hebben ze een hoop geld voor over.'

Opnieuw lachte hij al zijn witte tanden bloot. 'Ik zal even uitleggen waarom dat geen goed idee is.' Hij draaide zich om naar het whiteboard en begon te vertellen.

Charity, die nog altijd geen idee had wie hij was, vond dat ze hem er eigenlijk uit moest gooien, maar ze leek zich er op de een of andere manier niet toe te kunnen zetten. Het was net of ze werd tegengehouden door een of andere buitenaardse kracht.

Zijn ogen, dacht ze. Het waren vast zijn ogen. Groenbruine ogen had hij, met lange, door de zon gebleekte wimpers. Of misschien was het de manier waarop hij bewoog. Of kwam het door het feit dat ze het warm kreeg als hij in de buurt kwam. Of zou ze soms een of ander giftig gas hebben ingeademd toen haar laptop doorbrandde?

Ze kon goed met mannen opschieten, daar niet van. En verliefd was ze ook wel eens geweest, maar gebiologeerd door een man? Nee, en zeker niet tijdens een vergadering waar zij net een presentatie stond te houden.

Ze wist wel wat voor soort man hij was: iemand die, waar hij ook kwam, chaos veroorzaakte. Het soort man bij wie ze ver vandaan moest blijven als ze verstandig was. Zodra deze bespreking ten einde was, zou ze dan ook maken dat ze wegkwam.

Ze rechtte haar rug, vastbesloten om de regie weer over te nemen, toen de betekenis van wat deze mysterieuze indringer daarnet had gezegd tot haar doordrong: tegen de schenking van een prachtig stuk grond kon de universiteit toch geen nee zeggen? Nu begreep ze Mr. Bermans lauwe reactie op de oplossingen die ze voorstelde: ze losten het feitelijke probleem niet op.

‘De komst van dit nieuwe laboratorium zal niet alleen de universiteit ten goede komen, maar iedereen in deze stad,’ besloot de blonde man. ‘En daarom geniet het voorstel van de gemeente veruit de voorkeur.’

Charity moest zichzelf dwingen naar Mr. Berman te kijken, die langzaam knikte.

‘Dat zijn zeer goede argumenten, Josh,’ zei hij.

‘Ik heb alleen maar een paar aspecten onder de aandacht gebracht, die misschien nog niet bij je waren opgekomen,’ reageerde de blonde man bescheiden. ‘Charity hier heeft al het echte werk gedaan.’

Ze fronste haar voorhoofd. Wat was dat nu? Hij nam de regie over, maar gaf haar toch alle eer? ‘Welnee,’ zei ze, blij dat ze haar tong weer hervonden had. ‘Dit zijn zulke sterke argumenten, daar kan niemand tegenop.’

Josh gaf haar een knipoog en reikte naar de map die op tafel lag. ‘Dit is de intentieverklaring. Die moest nu maar eens ondertekend worden, vind je ook niet, Bernie?’

Mr. Berman knikte en haalde zijn vulpen uit de binnenzak van zijn jasje tevoorschijn. ‘Je hebt volkomen gelijk, Josh,’ zei hij, waarop hij zijn handtekening onder aan het document zette en daarmee Charity haar zo felbegeerde succesje bezorgde.

Ergens was het jammer dat het zo gepiept was, vond Charity. Binnen enkele minuten was de zaak beklonken. De beide partijen namen afscheid, mompelden iets over de planning die dan bij de volgende vergadering besproken zou worden en vertrokken.

Charity bleef alleen in de vergaderruimte achter, waar alleen de vage schroeilucht en het ondertekende document nog herinnerden aan het feit dat er iets gebeurd was. Ze keek op de klok: het was zeventien minuten over negen. Als alle problemen in dit

tempo werden opgelost, zou de wereld tegen het middaguur niet alleen van de honger verlost zijn, maar ook nog van een handvol besmettelijke ziekten.

Ze raapte haar paperassen bij elkaar, verliet de zaal en nam haar computer mee. Hij walmde niet meer en was intussen afgekoeld. Was het allemaal wel echt gebeurd? Was er daarnet werkelijk een vreemde vent langsgekomen die binnen drie tellen de boel had geregeld, en die even plotseling was verdwenen als hij gekomen was? Wie was hij, de plaatselijke held of zo? En als het probleem zo gemakkelijk op te lossen was, waarom had hij dat dan niet eerder gedaan?

Van die privéschenking wist ze niets af – had ze niets kunnen weten, hoeveel onderzoek ze ook had gedaan. Ze hield er een wat onbevredigd gevoel aan over. Liever had ze kunnen zeggen dat ze het succes enkel en alleen aan zichzelf te danken had, en niet aan het ingrijpen van een of andere wildvreemde figuur die uit het niets was verschenen.

Ze ging naar haar kamer, die zich op de eerste verdieping bevond. Veel gelegenheid om zich te settelen had ze tot nu toe nog niet gehad. Het afgelopen weekend had ze haar spullen vanuit Nevada naar Fool's Gold overgebracht, en de rest van de tijd was ze alleen maar bezig geweest met het voorbereiden van de bespreking van vandaag.

Ze was hier vanochtend om zes uur al even binnengewipt om een doos met persoonlijke spullen neer te zetten. Daarna was ze doorgelopen naar de vergaderruimte om te controleren of alles er was voor het houden van haar presentatie. Ze wilde dat het allemaal perfect zou verlopen.

Ze had het net zo goed kunnen laten, dacht ze, toen ze de eerste verdieping bereikte. Maar ja, wie had nu kunnen voorzien dat

haar laptop opeens de geest zou geven en dat er een onbekende man ten tonele zou verschijnen, die het bestuur uiteindelijk over de streep trok?

Vanochtend vroeg was het overal nog doodstil geweest, maar nu stonden de meeste deuren open. Mensen zaten achter hun bureau te werken of waren in gesprek. Als het goed was, was Sheryl, haar assistente, inmiddels ook op kantoor. Dan konden ze eindelijk eens fatsoenlijk kennismaken. Ze hadden tot nu alleen telefonisch contact gehad, en Sheryl had haar natuurlijk per fax en per e-mail de nodige informatie over het lopende project gestuurd.

In het kader van haar nieuwe baan was Charity al wel een keer naar Fool's Gold gekomen. Ze had kennism gemaakt met de burgemeester en enkele leden van de gemeenteraad, en ze had een rondrit door het plaatsje gemaakt. Ze had nog nooit eerder in een klein provinciestadje gewoond, maar zo op het eerste gezicht beviel Fool's Gold haar wel. Ze zag zichzelf er wel wonen.

Ze was zelfs in dit gebouw geweest, wist ze nog, al was het haar toen niet opgevallen dat er een enorme affiche aan de muur hing – nota bene van de onbekende man die vanochtend de vergaderzaal binnen was gelopen! Hij lachte haar toe vanaf de muur, een fietshelm onder de arm en een strak wielerpakje aan dat weinig aan de verbeelding overliet. Onder aan de affiche prijkte zijn naam: Josh Golden – de beroemdste inwoner van Fool's Gold.

Ze knipperde met haar ogen. Toch niet Josh Golden, de wielrenner? De jongste winnaar ooit van de Tour de France en van ontelbare andere koersen? Ze volgde het wielrennen niet zo. Ze had hoe dan ook niet erg veel belangstelling voor sport, maar desondanks was zijn naam haar bekend. Hij was veelvuldig te

zien in reclamespotjes voor energiedrankjes en voor sportkleding van een bekend merk. En hij was getrouwd geweest met een of andere bekende persoonlijkheid – ze was even vergeten wie.

Kwam hij echt hier vandaan? Was Josh Golden degene die haar vanochtend te hulp was geschoten? Dat kon gewoon niet waar zijn, dacht Charity.

Ze liep door naar haar kantoor. Door de openstaande deur zag ze een knappe donkerharige vrouw van in de dertig die zat te telefoneren.

Haar gezicht lichtte op toen ze Charity in de deuropening zag staan. ‘Ze komt net binnen, dus ik moet ophangen. Ik hou van je.’ Ze stond op en kwam met uitgestoken hand op Charity af. ‘Charity Jones? Ik ben Sheryl, uw assistente. Fijn om eindelijk kennis met u te maken, Ms. Jones.’

‘Dat geldt voor mij ook, Sheryl. En het is gewoon Charity, hoor.’

Sheryl grijnsde. ‘Ik hoorde net dat je het universiteitsbestuur hebt kunnen overhalen om een handtekening te zetten. Burgemeester Marsha zal een gat in de lucht springen. Mooi dat je dat stelletje lijntrekkers te pakken hebt.’

Charity’s aandacht werd getrokken door de screensaver op het computerscherm op Sheryls bureau, die bestond uit een doorlopende diashow. De eerste foto was er een van Josh Golden op een racefiets. Op de tweede stond een breed grijnzende Josh met ontbloot bovenlichaam. De derde foto was er een van een man onder de douche die met zijn rug naar de camera gekeerd stond. Charity’s ogen vielen bijna uit haar hoofd.

Sheryl moest lachen om haar reactie. ‘Wat een lekker ding, hè? Ik heb deze serie van het internet geplukt. Als je wilt zet ik ze zo op jouw computer.’

‘Eh... nee, bedankt,’ mompelde Charity haastig. ‘Naaktfoto’s lijken me niet zo geschikt voor op het werk.’

‘Oeps. Zo had ik het nog niet bekeken,’ reageerde Sheryl ont-
daan. ‘Je hebt helemaal gelijk. Ik haal die naaktfoto er meteen af.
Jammer, het is net de mooiste, vind ik. Heb je al kennis met hem
gemaakt? Hij is wat mijn grootmoeder “een droom” noemt. Als
Josh Golden op een dag aan me vraagt om met hem mee te gaan,
dan zal ik geen moment aarzelen, heb ik tegen mijn man gezegd.’

Juist ja. Josh Golden had dus op alle vrouwen hetzelfde effect,
dacht Charity terwijl ze doorliep naar haar kamer. Goed om te
weten dat ze niet de enige was...

Geen probleem, toch? Ze zou wel bij hem uit de buurt blijven
totdat ze een manier had gevonden om haar heftige reacties te
beteugelen. Ze wilde een aardige, normale, betrouwbare vent.
Haar moeder voelde zich haar hele leven lang aangetrokken tot
mannen als Josh. Knappe, charmante mannen, die overal door
de vrouwen aanbeden werden. Haar hart werd dan ook menig-
maal gebroken. Charity was niet van plan om in haar moeders
voetsporen te treden.

‘Zou je zo de burgemeester even willen bellen om te vragen of
ik in de loop van de ochtend even bij haar kan aankloppen?’
vroeg ze aan Sheryl, terwijl ze haar levenloze laptop naast de kar-
tonnen doos met haar spullen op het bureau zette.

‘Dat is niet nodig,’ antwoordde haar assistente. ‘Dit is de grote
stad niet. Je hoeft hier geen afspraak te maken, je gaat gewoon
even langs.’

‘O, ja? Laat ik dat meteen maar doen dan.’ Met de map met de
ondertekende intentieverklaring onder de arm liep Charity naar
de kamer van de burgemeester aan het einde van de gang. De
dubbele deuren stonden wijd open.

Marsha Tilson, een aantrekkelijke, goed geklede vrouw van in de zestig, zat met een paar mensen aan de vergadertafel bij het raam. Onderuitgezakt op de bank zat Josh Golden – een adembenemend knappe vent die erbij zat alsof hij zich volkomen op zijn gemak voelde.

‘Ha, Charity,’ zei Marsha, terwijl ze opstond. ‘We hadden het net over je. Je hebt al een drukke ochtend achter de rug. Ik moet je feliciteren. Josh vertelt me net dat je Bernie hebt kunnen overhalen om de intentieverklaring te ondertekenen.’

Charity liep op het gezelschap toe en probeerde vooral niet naar Josh te kijken. Toen hun blikken elkaar toch heel even ontmoetten, klonk in haar hoofd de muziek van Gejaagd door de wind.

Josh stond op en schonk haar een glimlach die haar tenen deed krullen in haar pumps.

‘We zijn nog niet officieel aan elkaar voorgesteld,’ zei hij, Charity de hand toestekend. ‘Josh Golden.’

Gezien de heftige reactie die hij eerder op de ochtend bij haar had opgeroepen, zou ze hem liever geen hand hebben gegeven, maar er was geen ontkomen aan. Ze haalde diep adem, verzamelde al haar moed en gaf hem een hand, die volledig in de zijne verdween.

De vonk die de kortsluiting in haar computer vanochtend had veroorzaakt, viel in het niet vergeleken bij het vuurwerk dat het eerste lichamelijke contact tussen hen veroorzaakte. Ze voelde haar maag een salto maken, en uit haar inwendige leek een gejuich op te stijgen.

‘Mr. Golden,’ murmelde ze, haastig haar hand terugtrekkend, waarna ze snel op de dichtstbijzijnde stoel plaatsnam. Nee, zei ze tegen zichzelf, toen ze onwillekeurig terugdacht aan die naaktfoto van hem.

‘Josh, alsjeblieft.’

Hoeveel vrouwen zouden er niet zijn die die woorden regelmatig uitschreeuwden, fluisterden of verzuchtten, vroeg ze zich af, terwijl ze de burgemeester aankeek. ‘Josh overdrijft,’ zei ze. ‘Zo groot is mijn bijdrage aan die bespreking vanochtend niet geweest.’ Ze was blij om te merken dat ze een hele zin achter elkaar had uitgesproken zonder te stotteren. ‘Hij wist dat ze maar geen besluit hadden kunnen nemen omdat ze nog een ander aanbod hadden gekregen. Toen dat eenmaal doorgesproken was, was het probleem uit de wereld.’

‘Juist ja.’ Marsha keek naar Josh, die zijn schouders ophaalde.

Het verbaasde Charity dat hij niet de kans had gegrepen om de held uit te hangen.

‘In ieder geval hebben we een handtekening onder de intentieverklaring,’ hernam ze. ‘Ik zal Sheryl vragen om een datum te prikken voor de volgende bijeenkomst. Van nu af aan denk ik dat het proces voorspoedig zal verlopen.’

‘Dat klinkt goed.’ Marsha lachte. ‘Ga jij je nu eerst thuis maar eens even settelen, want daar heb je nog helemaal geen gelegenheid voor gehad. Morgen tijdens de lunch kun je me misschien even bijpraten. Is dat een idee?’

‘Dat lijkt me een heel goed idee.’ Charity stond op. ‘Leuk om kennis te hebben gemaakt, Josh,’ zei ze. Vervolgens maakte ze dat ze wegkwam, voordat hij haar een hand kon geven.

Het eerste wat ze deed toen ze weer op haar eigen kamer was, was zichzelf even streng toespreken. Wat mankeerde haar in vredesnaam? Zo heftig reageerde ze normaal gesproken nooit op een man. Ze schaamde zich dood! Straks ging het haar nog parten spelen bij haar werk. Ze wilde best aannemen dat ze de neiging had om op de verkeerde vent te vallen, al werd ze er niet blij